

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.H., nar. ..., bytem ...
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. PK-DSH/845/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 12. 2017, č. j. MMP/311202/17., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 500,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal nedostatečné odůvodnění závěru žalovaného, že žalobce zastavil a stál ve smyslu § 2 písm. n) a o) silničního zákona, v úseku platnosti dopravní značky č. B 28. Žalovaný dle žalobce tato ustanovení ve svém rozhodnutí ani necitoval a způsobil tak

nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí porušením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce zastává názor, že v jeho případě se jednalo maximálně o zastavení, nikoliv o stání, což mělo být správními orgány zohledněno. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda údajně porušená značka byla skutečně právně závazná, tedy zda měla právní základ v opatření obecné povahy. Žalobce shledal výrok rozhodnutí neurčitým, neboť v místě, kde mělo podle výroku dojít k přestupku, je umístěno více dopravních značek, ne všechny by však byly porušeny, pokud by v jejich úseku žalobce zastavil. Žalobce dále pochyboval o nepodjatosti správního orgánu. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně se řádně nezabýval možností mimořádného snížení pokuty a pouze uvedl obecnou šablonu, kterou správní orgán využívá ve všech svých rozhodnutích. Podobně žalobce napadal i úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku a zavinění žalobce. Nakonec žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů svých i svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejdříve konstatoval, že žaloba obsahuje námitky, které v řízení o přestupku žalobce vůbec neuplatnil. Žalovaný upozornil na názor NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015 č. j. 2 As 2015/2014-43, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Žalovaný se domníval, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav dostatečně. Zdůraznil, že žalobce v průběhu celého přestupkového řízení nenamítal skutečnosti, jež nyní namítá v žalobě, ačkoliv mu uváděné skutečnosti týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu museli být známy již při podání odvolání. Žalobce však své odvolání ani přes výzvu správního orgánu neodůvodnil. V důsledku takového postupu pak neměli správní orgány rozhodující ve věci žádnou povědomost o žalobcových nápadech, a proto se jimi ani nezabývali ve světle doloženého skutkového stavu věci a stávající judikatury. Žalovaný dále konstatoval, že přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v rámci revizního principu podle § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Správnost rozhodnutí mohl žalovaný přezkoumávat pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, které však nebylo odůvodněno, nebo vyžadoval-li to veřejný zájem. K námitce významu a odůvodnění užití pojmů zastavení a stání ve smyslu definic uvedených v § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu, odkázal žalovaný na výpovědi zasahujících policistů, kde oba shodně uvedli, že viděli žalobce zastavit v úseku dopravní značky B28. Ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobce dopravní značku nerespektoval a tedy se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný odmítl námitku panujících pochybností o nepodjatosti správního orgánu. Žalovaný sám částečně vypořádal námitku podjatosti ve vztahu k primátorovi města, který následně usnesením ze dne 12. 9. 2017 rozhodl o zbytku námitek, přičemž řádně odůvodnil, z jakých důvodů nemá pochybností o nepodjatosti zaměstnanců statutárního města Plzně zařazených do Magistrátu města Plzně. Žalovaný se plně ztotožnil s tímto odůvodněním, nadto podotkl, že navrhovatel měl možnost proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podat opravný prostředek. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že možností mimořádného snížení pokuty se správní orgán I. stupně zabýval dostatečně na straně 9 svého rozhodnutí. Taktéž se žalovaný ztotožnil s hodnocením formy zavinění, naplnění materiálního znaku přestupku na straně 7 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Součástí správního spisu je oznámení o podezření z přestupku ze dne 8. 3. 2017, oznámení o přestupku a úřední záznam z téhož dne, které shodně uvádějí, že dne 8. 3. 2017 v 11:45 hodin prováděla hlídka městské policie Plzeň- Střed hlídkovou činnost v ulici Františkánská, Plzeň, kde spatřila osobní motorové vozidlo značky Chevrolet Orlando, RZ ..., bílé barvy, které zaparkovalo v úseku označeném svislou dopravní značkou zákaz zastavení. Řidičem tohoto vozidla byl hlídkou ztotožněn žalobce pan J.H. K výše uvedený listinám je přiložena fotodokumentace předmětného vozidla stojícího v ulici Františkánská za značkou zákaz zastavení. Dále je ve správním spise založen Příkaz, jímž se žalobce uznává vinným z porušení § 4 písm. c) silničního zákona a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Správní orgán v odůvodnění příkazu uvedl, že listinnými podklady (úřední záznam, fotodokumentace, oznámení o přestupku) bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce dne 8. 3. 2017 v 11:45 hod. jako řidič výše specifikovaného vozidla neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v ulici Františkánská, u domu č. 11, ve směru jízdy k ulici náměstí Republiky v úseku platnosti dopravní značky B 28 (zákaz zastavení). Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 30. 3. 2017 blanketní odpor. Dne 27. 6. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce námitku podjatosti proti každému zaměstnanci Magistrátu města Plzně, bez ohledu na jeho funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu. Správní orgán I. stupně předložil věc odvolacímu orgánu (žalovanému) k rozhodnutí o námitce podjatosti ve vztahu k primátorovi města Plzně. Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodl dne 26. 7. 2017 usnesením tak, že námitka podjatosti proti primátorovi města Plzně panu Martinu Zrzaveckému není důvodná a ten není vyloučen z projednávání a rozhodování ve správním řízení o přestupku vedeném proti žalobci. Primátor města Plzně následně dne 12. 9. 2017 rozhodl ve zbytku námitky o jejím zamítnutí. Dne 2. 10. 2017 se žalobce proti tomuto usnesení odvolal, své odvolání ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil.
5. Při jednání dne 6. 11. 2017 vypověděl str. B., který byl součástí hlídky, jež kontrolovala žalobce při přestupku, že dne 8. 3. 2017 vykonával denní směnu společně s kolegou N. Směnu vykonával jako pěší hlídka, kdy šel ulicí Františkánská po pravé straně chodníku od spořitelny směrem k náměstí Republiky. Viděl jak v též ulici, ve směru jízdy k náměstí začalo zastavovat vozidlo bílé barvy, značky Chevrolet Orlando. Jeho řidič nerespektoval dopravní značku B 28 zákaz zastavení. Vozidlo zastavilo cca 30m od strážníka. Z vozidla vystoupil muž středního věku a přešel přes ulici do obchodu na druhé straně. Ve vozidle se nikdo další nenacházel. Počkali u vozidla a muž se během chvilky vrátil, jednalo se o stejného muže, který z vozu předtím vystoupil. Muž byl ztotožněn jako žalobce. Kolega na místě pořídil fotodokumentaci. Provoz byl v té době střední. Žalovaný nevznesl na místě žádnou námitku. Druhý svědek str. N. vypověděl, že přestupek s žalobcem řešil kolega B., dodal, že nemá pochyb o osobě žalobce jako přestupce. On sám pořídil fotodokumentaci. Nad rámec svědek uvedl, že řidič zastavil před vchodem do zahrad kostela.
6. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, kterého se dopustil vědomou nedbalostí tím, že neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v ulici Františkánská, u domu č. 11, ve směru jízdy k ulici náměstí Republiky v úseku platnosti dopravní značky B 28.

7. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o vině vycházel z listinných podkladů a výpovědí svědků, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Provedené dokazování při ústním jednání dne 6. 11. 2017 považoval správní orgán za ucelené, svědecké výpovědi hodnotil jako věrohodné. Protiprávní jednání žalobce měl správní orgán za prokázané výpověďmi svědků, fotodokumentací a ostatními listinnými podklady. Naplnění skutkové podstaty správní orgán odůvodnil na straně 7 prvoinstančního rozhodnutí. Správní orgán v rozhodnutí rovněž přihlédl ke skutečnosti, že v průběhu řízení vstoupil v účinnost zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
8. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že po prostudování spisového materiálu je toho názoru, že daná věc byla správním orgánem prvního stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný přezkoumal soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy, kdy neshledal závady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Dále měl žalovaný za prokázané, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce nerespektoval právní povinnost danou v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *„Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“*
11. Dle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu *„Pro účely tohoto zákona stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení, (písm. o) „zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu,“*
12. Soud v dané věci musí předně poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.
13. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo odůvodněno, přestože žalobce byl k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
14. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet námitek proti pochybení správního orgánu, avšak žalobce vznesl ve správním řízení pouze některá v žalobě tvrzená pochybení. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v

obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.

15. K prvnímu okruhu žalobních námitek týkajících se závěru správního orgánu, že žalobce zastavil a stál v úseku, kde je to svislou dopravní značkou zakázáno, soud konstatuje následující. Z oznámení o přestupku, úředního záznamu, pořízené fotodokumentace i z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce byl hlídkou Městské policie spatřen, jak dne 8. 3. 2017 okolo 11:45 hodin neoprávněně zastavil a stál v ulici Františkánská u domu č. 11, čili v úseku, kde je to dopravní značkou B 28 zakázáno. Oba policisté shodně uvedli, že viděli žalobce přijíždět, zaparkovat, vystoupit z vozidla a přejít na druhou stranu ulice, kde žalobce vešel do obchodu. Tyto skutečnosti oba svědci vnímali vlastními smysly, tedy „na vlastní oči“, při výkonu pravidelné služby. Žalobce i jeho zmocněnec měli možnost být při výpovědi svědků a klást jim otázky. Avšak zmocněnec žalobce výpovědi nijak nezpochybnil, nepředložil žádné důkazy, které by skutková zjištění založená na těchto výpovědích vyvracely a otázky, jež prostřednictvím správního orgánu svědkům položil, směřovaly ke zcela jiným věcem.
16. Již na první pohled je zřejmé, že v daném případě se nejednalo o zastavení k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob, když žalobce jel ve vozidle sám. Rovněž se nejednalo o neprodlené naložení nebo složení nákladu, když si žalobce pouze „odskočil“ do obchodu pro předem připravené zboží. Zákon daným ustanovením upravuje především výjimečně situace, kdy je nutné zastavit zásobovací vozidlo, v úseku zákazového dopravního značení, pro potřeby vyložení či naložení potřebného nákladu. Soud konstatuje, že správní orgán na straně 6 svého rozhodnutí vyhodnotil výpovědi svědků věrohodnými a uvedl, že spolu s ostatními podklady a provedenými důkazy prokazují protiprávní jednání žalobce. Vzhledem k výše uvedenému se soud neztotožňuje se závěrem žalobce, že se v jeho případě jednalo pouze o zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.
17. Soud dále uvádí, že neshledal namítané porušení § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jsou zcela zřetelně uvedeny důvody a úvahy správního orgánu a v souvislostech hodnoceny s podklady pro vydání rozhodnutí. Fakt, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí necitoval konkrétní ustanovení, jež definuje protiprávní jednání žalobce, soud neshledává jako důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí dle § 68 odst. 3 s. ř.
18. K další námitce žalobce soud konstatuje, že pro posouzení viny a trestu není podstatná otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky. Žádný právní předpis nepřipouští, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích sami posuzovali zákonnost umístění dopravních značek a teprve poté se rozhodli, zda se jimi budou řídit, či nikoliv. Soud dále ve věci této žalobní námitky odkazuje na závěry rozsudku NSS č. j. 8 As 68/2009-83 ze dne 31. 3. 2010 (dostupný na www.nssoud.cz) *“Pro posouzení stěžovatelových námitek je rozhodné, že se v dané věci jedná o přestupkové řízení, ve kterém se zjišťuje, zda obviněný skutečně naplnil znaky skutkové podstaty posuzovaného přestupku, zda je za přestupek odpovědný a nakonec se v něm rozhoduje o trestu za spáchaný protiprávní čin. Během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel jakožto řidič zastavil a stál se svým vozidlem v úseku, kde je to zakázáno vodorovnou značkou č. V 12c „Zákaz zastavení“ Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadáním listím či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, čj. 54 Ca 4/2007 - 146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>). Soud zcela souhlasí s výše uvedenou citací názoru NSS, který je plně aplikovatelný na právě posuzovaný případ.

19. Zákazové značce B 28¹, jakožto opatření obecné povahy, čili správnímu aktu, svědčí presumpce správnosti a správní orgán nebyl povinen se zabývat rozhodnutím o jejím umístění. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Navíc žalobce během řízení nezákonnost umístění dopravní značky ani jednou nenamítal, sám se tak připravil o možnou obhajobu. Žalobcem uvedené poukazy na rozhodnutí NSS nepřiléhají na daný případ.
20. Výrok prvoinstančního rozhodnutí shledává zdejší soud dostatečně určitým. Ve výroku správní orgán uvedl ulici a dokonce číslo domu, u něhož žalobce zastavil a stál. Takový výrok, který je podložený zřetelnou fotografií žalobcova vozidla stojícího hned za značkou B 28 „zákaz zastavení“, je dle soudu dostatečně konkrétní.
21. Dle názoru soudu nedošlo ani k žalobcem tvrzenému porušení § 14 správního řádu. Předně soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012 č. j. 1 As 55/2012-32, který v odstavci 17 uvádí: „Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným, že v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183). Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí.“ Z výše citovaného rozsudku vyplývá, že postup správního orgánu I. stupně, který rozhodl o merituu věci před rozhodnutím o odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného o námitce směřující proti primátorovi města Plzně, nebyl nezákonný. Stejně tak nelze uvažovat o nezákonnosti postupu správního orgánu, když pokračoval v řízení před nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti.
22. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vznesl námitku systémové podjatosti správního orgánu dne 27. 6. 2017. Žalovaný dne 26. 7. 2017 rozhodl usnesením č. j. DSH/8689/17 o nedůvodnosti námítky směřující vůči tehdejšímu primátorovi města Plzně panu Martinu Zrzaveckému, který následně usnesením č. j. MMP/225289/17 dne 12. 9. 2017 rozhodl o zamítnutí zbývajících částí námítky podjatosti vůči ostatním zaměstnancům správního

¹ (upravené přílohou č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb.)

orgánu. Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal žalobce dne 2. 10. 2017 odvolání, které bylo k vyřízení postoupeno žalovanému. Ten odvolání žalobce dne 12. 12. 2017 zamítl rozhodnutím č. j. PK – DSH/14967/17.

23. Vzhledem k tomu, že žalovaný i správní orgán I. stupně námitku podjatosti žalobce zjevně posuzovali, dodrželi posloupanost rozhodování o námitce, kdy o námitce vždy rozhodoval příslušný orgán či osoba, dostatečně, srozumitelně a řádně svá rozhodnutí odůvodnili, shledal soud postup obou správních orgánů zcela v souladu s ustálenou judikaturou NSS i právními předpisy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 96/2014-37 ze dne 14. 5. 2015, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgány shledaly nedůvodnost vznesené námitky podjatosti, neboť tvrzení žalobce o povinnosti úředníků generovat zist z vybraných pokut nelze ve vztahu přestupkového řízení implicitně dovodit. Stejně tak správní orgány konstatovali, že nelze dovozovat pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby, pouze ze skutečnosti, že součástí obecního rozpočtu je i kapitola týkající se pokut, nebo že součástí platu úředníka může být i pohyblivá nenároková složka. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného i správního orgánu, že žalobcem uvedené argumenty svědčící o systémové podjatosti správního orgánu nemohou zavdat důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Soud tedy neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.
24. Správní orgán se dle názoru soudu dostatečně vypořádal s možností, resp. nemožností mimořádného snížení pokuty žalobci na straně 9 svého rozhodnutí. Ve svém odůvodnění zohlednil všechny zákonem stanovené případy, kdy lze ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uplatnit, přičemž neshledal, že by žalobce zákonem dané podmínky splnil. Odůvodnění správního orgánu bylo dostatečně individualizované a vztahovalo na konkrétní situaci žalobce. Soud se s názorem správního orgánu zcela ztotožňuje.
25. Materiální stránka přestupku byla naplněna. Správní orgán uvedl své závěry na straně 7 v posledním odstavci svého rozhodnutí, kde uvedl, že předmětným dopravním značením je regulován silniční provoz v blízkosti centra města s cílem zajistit bezpečnost a zejména plynulost silničního provozu na pozemní komunikaci, porušení tohoto dopravního značení vykazuje nezanedbatelnou společenskou nebezpečnost a ohrožení právem chráněného zájmu, v daném případě bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v ulici Františkánská. Dle názoru soudu je námitka, že žalobce zastavil a stál v úseku, kde je zastavení zakázáno, asi 1 minutu, zcela lichá. Jak již soud uvedl výše, není na žalobci, aby posuzoval zákonnost umístění dopravní značky. Stejně tak není na žalobci, aby hodnotil, zda je umístění dopravní značky na vhodném místě či nikoliv, nebo zda porušením zákazu stanoveného dopravním značením porušuje či ohrožuje zákonem chráněný zájem. Žalobce se má dopravním značením pouze řídit a dodržovat jej.
26. Správní orgán nakonec i správně posoudil zavinění žalobce, neboť žalobcem v žalobě uvedený „přiměřený důvod“, že zastavil pouze na 1 minutu, není relevantní. Ustanovení § 15 odst. 3 písm. a) zákona č. 250/2016 sb., uvádí *„Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.“* Přiměřeným důvodem by v kontextu případu mohla být pouze potřeba zastavení na dobu nezbytně nutnou pro nastoupení či vystoupení společně přepravovaných osob, nebo pro naložení či vyložení přepravovaného nákladu. V nyní posuzovaném případě však správní orgány ani soud výše zmíněné přiměřené důvody neshledaly.

27. Námitka směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu se zdejšího soudu netýká, a proto se jí nemůže zabývat.
28. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. srpna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně